

HOMÁLYBAN, FÜSTBEN

Ragyogok homályban, füstben,
úgy élek, akár egy isten.

Arcomon derű, mosoly van.
Mégférték mind e mosolyban!

Nem áltatom többé magam:
ágrólszakadt hajléktalan

minden egyes gondolatom.
Dobol értem, tombol a Hold.

Szótárakban guberálok,
lassan lexikonná válok.

Csömör gyötri agyam, csömör.
Poharamban virrad a sör,

virrad a sör.

Rába György

HÁZIRENDET A KÍSÉRTŐNEK

Eltűntek a lófarkas zászlók
el a félholdas lobogók
a nyurga lándzsák görbe szablyák
nem hallatszik sípok rikoltása
se rézdobok dübögése
de bokánknál egymáshoz láncolva
évtizedeken át bicegünk
én és kísértőm
nem zsörtölődöm nem is háborgok
így rendelkezteél nagyúr
kettősünk valamilyen rend szerinti
ám hol a szabály a lánc súlyára

s meddig sanyargatja kérgemet
 gennyezetlen a vas
 meddig csörög fülembé bujtogató szó
 ne érd be a kézzelfoghatóval
 a jót próbáld jobbra cserélni
 ha jóllaktál harapj még egyet
 s ne kifulladásig még azon túl
 csörtesz terjeszkedj
 ábrándulj ki naponta
 torkig vagyok az igazgatással
 utasítást kérek vagy legalább házirendet
 a kísértők viselkedésére

TÁLTOS

Toporzékolt ágaskodott
 két szeme láng pofája habzott
 rúgott horkantott eszelősen
 hogy földre vessen megtaposson
 de betörtem megzaboláztam
 megfuttattam életreváltan
 megnyergeltem meg is becsültem
 törjem-e lábát ha megültem
 ha fujtatott lépésre fogtam
 ledörgöltem veritékét
 gondom volt rá elverje éhét
 ne maradhasson sose szomjan
 hogy böngöly csípje azt se hagytam
 tüskéit húztam számolatlan
 rugaszkodott a szemhatárra
 kopott szivárvány bonvivánja
 mellette borúra-derűre
 elzúghattak elme csodáid
 nyihogott a négykerekűkre
 vékonya s térdem őrzi tovább itt
 amit bejártunk és megéltünk
 ahol az öt érzéke áldoz
 mind mezeje nem születik
 korral tettel érik a táltos